

bátran
kal. —
ymást.
ult. —
am. —
a te
g fog
leisch-
et. Ird
ielisz
olnár
szin-
Forgó
etében
ok na-
ánka.
k kér-
ezded
Haas
eszke
oraid.
zsike.
hozná
eki. —
vagy
meg-
figye-
zödve,
holcs
k? —
p lát-
szerre
t, aki
viruló
ik fő-
lekből
yenek
licső-
te az
nget-
jövő

i czi-
Tiszt-
kával
Rác-

n-nyo-
tábla
nából
neum
re 3.

n-épület.

... KI A NAGY VIZRE! (Lásd a 375. lapon.)

L. köt. 24. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. június 14-én.

Előfizetési felhívás
a
KIS LAP

1896. évi július—decemberi folyamára.

— A „KIS LAP“ 51-ik kötetére. —

»Kis Lap« most folyó jubiláris, ötvenedik kötete végéhez közeledvén, megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddal meginduló újabb, kötetre a »Kis Lap«-nak immár **ötvenegyedik** kötetére.

Fennállásának most betöltött negyedszázada alkalmából a »Kis Lap« rendkívüli mértékben tapasztalta mind a magyar gyermekvilág, mind a szülék, nevelők, tanférfiak érdeklődését. *Forgó bácsi* és a kiadó-társulat rajta voltak, hogy viszonzásul egyre becsesebb közleményekkel, rajzokkal fokozzák a »Kis Lap« értékét s érdekességét. Ez a törekvésök megmarad a jubileum idején tul is és a következő új kötet anyaga nagy gonddal és változatosan van már előkészítve.

Az új kötet első száma

„A varázs sipka“

czimmel szindarabot fog közölni, eljátszásra is alkalmasat. Ezt egy, még a »Kis Lap«-ban is új fajta, rendkívül mulatságos, hosszabb állat-regény követi

„A félkegyelmű rókafi“

czimmel, melyhez pompás rajzok egész sorozata készült. Ez után

„A titkos pajtások“

czimü hosszabb elbeszélés fog megindulni, szintén rajzok kíséretében. E mellett minden szám közöl, mint eddig, apró be-

szelyt, mesét, költeményt, szép rajzokkal. Folytatása lesz még a „**Képek a magyar nemzet történetéből**“ czimü, a kis olvasóknál oly nagy tetszéssel talákozott képes cikksorozatnak, ugy szintén a „**Büvészet**“-nek, „**Derült órák**“-nak. Közöl minden szám jövőre is **rejtvényeket, feladványokat, jutalommal** a megfejtő számára s minden két hétben ezen tul is művészi **színes műlapot** mellékelünk.

Az új kötetnek lesz azonban még külön érdekes mozzanata is: ebben kerül majd kihirdetésre s aztán eldöntésre is

a **„Kis Lap“ nagy pályázata**, mely versenyre szólítja *Forgó bácsi* kis hiveit, hogy tehetségüket, haladásukat önálló dolgozattal mutassák be. Ez évben is három értékes jutalom kerül kiosztásra a győztesek közt.

Nem bucsuzva, hanem az új kötetnél való viszontlátásig öleli minden hű kis hívét

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetési pénzek legcélszerűbben postai utalvánnyal, a »Kis Lap« kiadóhivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

raj-
képek
ezimü,
talál-
zintén
-nak.
énye-
meg-
ezen-
lléke-

külön
majd

ata,
i kis
t ön-
en is
sra a

etnél
i kis

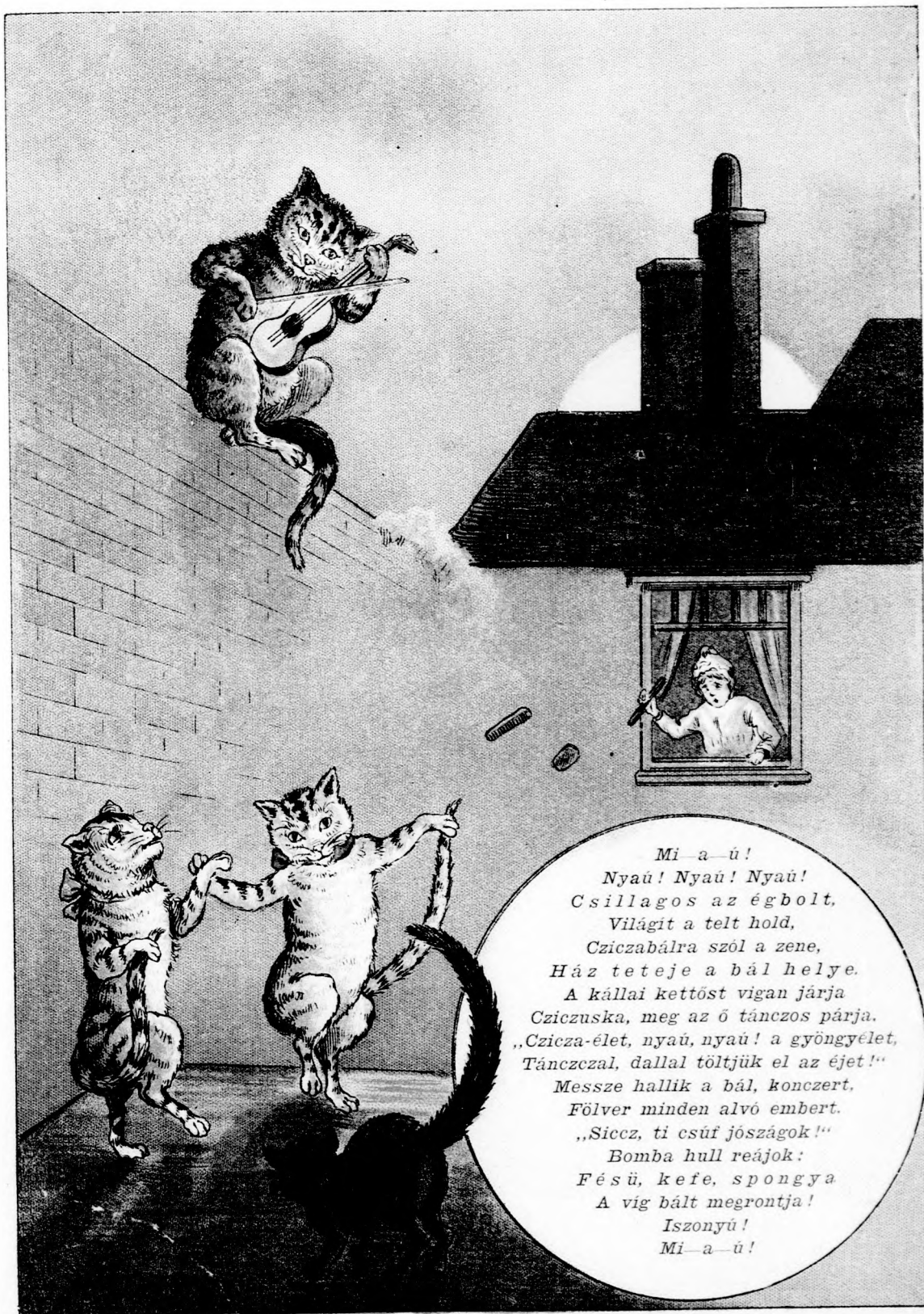
si.

szí-
be-
ldése

rt

ben
adó-
zies-
dők.

a.

Mi—a—ü!
Nyaú! Nyaú! Nyaú!
Csillagos az égbolt,
Világít a telt hold,
Cziczabálra szól a zene,
Ház teteje a bál helye.
A kállai kettőst vigan járja
Cziczuska, meg az ő tánczos párja.
„Czicza-élet, nyaú, nyaú! a gyöngyélet,
Tánczozal, dallal töltjük el az éjet!”
Messze hallik a bál, koncert,
Fölver minden alvó embert.
„Siccz, ti csúf jószágok!”
Bomba hull reájok:
Fésű, kefe, spongya
A vig bált megrontja!
Iszonyú!
Mi—a—ü!

Czicza-bál.

ALADÁR KALANDJAI.

— Elbeszélés, képekkel. —

ÁNOM is én! . . . dehogy bánom! Meg ha bánám is, akkor is csak úgy volna . . . A nagyságos ur maga parancsolta. Hiába mondtam, hogy már csak mégis jobb lesz, ha a nagy kocsiba fogunk be s én megyek . . . Jól van no, hát'szen persze, az öreg János csak afféle vén cseléd, azt köll tennie, amit parancsolnak, még ha bolondság is . . . Igenis, kimondom: bolondság! . . . s a nagyságos urnak a szemébe is megmondom . . . és ha az Aladár urfi megharagszik, hát azt sem bánom. Nem én!

Az öreg János kocsis dörmögött így az istállóban, mialatt a szerszámot fényesítgette. Talánnem vette észre, hogy áll valaki az ajtóban; vagy talán épp azért gondolkozott olyan fenn-hangon, mert akarta, hogy az ajtóban álló vidám képü, izmos fiu meghallja? Ha ezt akarta, elérte célját; de azt nem, hogy az urfit megharagítsa. Mert ez nevetve szólalt meg:

— Ne dörmögjön már no, János! Most az egyszer már biz' az úgy lesz, hogy én hozom haza a vendégeket a kis kocsin a vasuti állomástól. Alig várom, hogy találkozom a néniel és Anikóval. Adjon még egy kis abrakot »Villám«-nak, aztán minden szerszám ragyogjon, mint a tükör, hogy becsületet valljunk a fővárosi vendégek előtt.

— Az én dolgomban nem lesz hiba . . . csak a máséban ne legyen!

— Jól van, jól, öreg. Tudom, hogy félti a lovait; de már abba bele köll szoknia,

hogy a vakáció alatt magam fogok kocsikázni. Fél óra mulva befoghat. Idején ott akarok lenni az állomáson.

Fél óra mulva ki is robogott a kocsis az udvarról. Csinos, könnyű egyfogatos volt s Aladár biztosan, erősen fogta a gyepelöt, amit különben minden erőfeszítés nélkül tehetett, mert »Villám« jól betanított, szelid ló volt. Másképp alig ha kapta volna meg Aladár az engedélyt, hogy egymaga hajtson a vasuti állomásra Póli néniért és Anikóért. Aladár pedig nagyon kívánta ezt, mert mindjárt az első napon meg akarta nekik mutatni, hogy nem volt az holmi üres beszéd, a mivel Budapesten tartotta őket.

Mert Budapesten járt iskolába s Póli néniéknél lakott, atyafiságos jó barátságban a nálánál sokkal fiatalabb Anikóval, a néni leánykájával. Anikó őszintén bámulta Aladárt, kivált mikor ez otthoni dolgairól beszélt.

— Szép itt a fővárosban, szép; de mégsem cserélném el az ottani multságaimat az itteniekkal. Ha tetszik, befogatok és kocsikázok, magam hajtom a lovat, lassan vagy sebesen, ahogy kedvem tartja. Vagy lesétálok a Balaton partjára és beülök a vitorlás hajónkba, aztán végig lengek a Balaton vizén . . .

— Jaj te! De csak nem egymagad . . . ?

— Mért ne? Csak nem hiszed, hogy félek vagy hogy nem értek hozzá? Próbáltam már eleget. No, hiszen a nyáron ellátogattok hozzánk. Majd megkocsikáztatlak, meg is hajókáztatlak.

Ez tulajdonképen több volt, mint amit Aladár egészen bizonyosan ígérhetett. Igaz, hogy hajtott ő már lovat, hajókázott is

a Balaton vizén, de mindig volt vele valaki az öregek közül.

— De az most már nem lesz szükséges, gondolá. Tavaly óta egy esztendő

mult, már tizennégy éves vagyok, nagyot erősödtem. Apácska ez idén már meg fogja engedni, amit tavaly még nem engedett meg.

. . . ROHANT LEFELÉ. (Lásd a 374. lapon.)

Nem könnyen ugyan, de csakugyan czélt ért az apjánál, kivált mert nagy önbizalommal, de mégis mosolyogva mondá:

— Ne félts engem, apácskám. Tudok én vigyázni, szeretem magam is a nyakamat. Semmi kedvem, hogy kitörjem.

Apja
zett, m

—
Anikó
nyiba
iskolás
megm

—
a ném
asszon

—
mélye
kedve

—
szeret

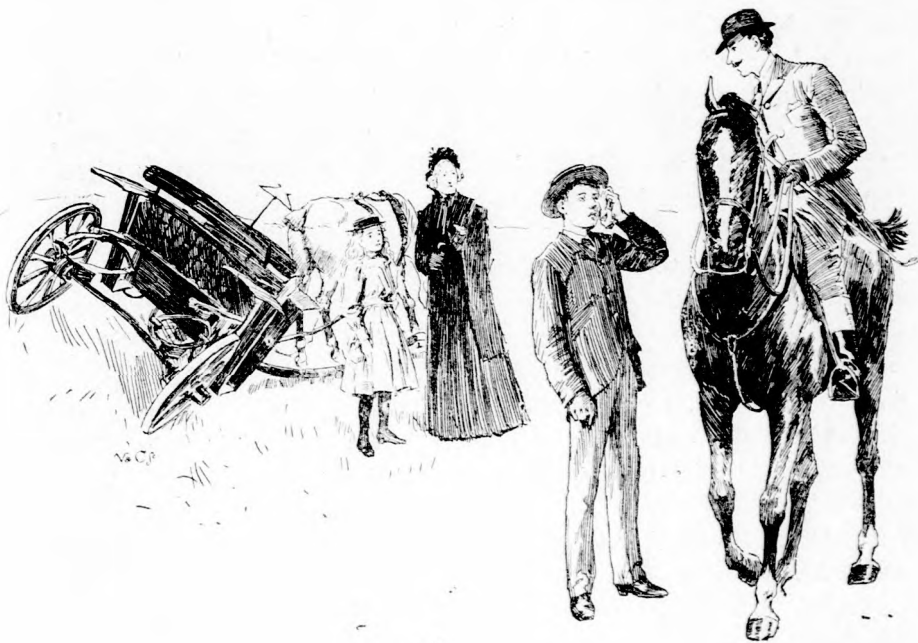
Apja nevetett és Aladár nagyot lélezett, mikor végre célzt ért.

— Szégyenben maradtam volna a kis Anikó előtt, ha azt látja, hogy csak anyyiba vesznek itthon, mint valami elemi iskolás kis tacsót. Most már aztán majd megmutatom, mit tudok!

Ezért ült oly büszkén és elégedetten a kocsin, mikor behajtott a vasuti állomásra.

A néniék pontosan megérkeztek és Aladár mindjárt kivezette őket a kocsizhoz.

— Tessék beszállni, nénikém . . . Ugorj be, Anikó . . . ide ülj a kisebbik ülésre . . . Nekem innen köll hajtanom a lovat.

— SZIVÉSEN SEGITEK, KEDVES ÖCSÉM. (Lásd a 375. lapon.)

— Hát . . . hát a kocsis hol van? kérde a néni, aki félénk és aggódó természetü asszonyosság volt.

— Itt van, nénikém, az én becses szemőlyemben, felelt Aladár vidáman. Ilyen kedves vendégeket uri kocsis illet meg.

— Nagyon szép . . . de én . . . én jobb szerettem volna az öreg Jánost . . .

— Ne aggódjék, nénikém! Ugy röpittem haza, hogy a szél sem ér utól. Gyite, Villám!

— Csak lassan, inkább lassan! Ráérünk! aggodalmaskodott a néni.

— Nagyon unalmas ám, ha a kocsis lassan döcög, felelt Aladár nevetve. Bizza csak rám, nénikém! Te félsz, ugy-e, Anikó?

Nem, Anikó igazán nem félt. Mikor látta, hogy Aladár mily önbizalommal ereszti meg a gyeplőt, egészen nyugodt volt fölöle, hogy Aladár jól tudja, mit csinál. Póli néni is megnyugodott lassanként, mert a kocsi sebesen robogott ugyan, de minden baj nélkül. »Villám« pompásan ügetett, rendesen és szaporán rakta lábait, nem kellett neki ostor, de még biztatás sem s még a kisebb dombokra föl is, ügetve húzta a könnyü kocsit. Mint ha ő is tudta volna, hogy most becsületet köll vallania.

És nem is esett volna semmi hiba, ha Aladár épp akkor nem ered beszélgetésbe Anikóval, mikor egy domb tetejére érve, onnan lefelé indult a kocsi. Meg köllött volna szoritani a fékezőt. De Aladár erre nem gondolt, a gyeplőt sem fogta szorosabbra; a kocsi tehát magától is sebesen indult neki és tolt a lovat. »Villám« megriadt, neki iramodott és csak hamar nem is ügetve, hanem vadul vágtatva száguldott a kocsival lefelé.

— Jaj Istenem! Jaj végünk van! Mindjárt fölfordulunk ... össze török a kocsi!... sikoltá a néni rémülten.

Megriadt Anikó is, de még maga Aladár is. Megfeszítette minden erejét, hogy a gyeplőt szorosabbra húzza; azzal sem törődött, hogy a nagy légáramlat lesodorta a kalapját; csak rángatta a gyeplőt, de sikertelenül, ló és kocsi egyre félelmesebb, szédítő gyorsasággal rohant lefelé. (Lásd a képet a 372. lapon.)

Hogy ilyen bajban mit csinált volna az öreg János kocsis, nem tudom; de Aladár sem tudta s az már nagyobb hiba volt. Az öreg János talán nem akarta volna rögtön megállítani a lovat, tudván, hogy a

ló, ha már egyszer nagyon neki iramodott, nem is tud hirtelen átmenni csöndes lépésbe; tehát csak szépen lassan húzta volna szorosabbra a gyeplőt a félkezével, másik félkezével pedig szintén fokozatosan feszíthette volna a kerékre a fékezőt. És ha ez nem használ, alkalmasint engedi, hogy Villám vágtasson le a kocsival a domb aljáig; ott az egyenes uton majd megelégteli a vágtatást.

Aladár azonban csak rángatta a gyeplőt, amivel azt érte el, hogy a megvadult ló nem állapodott ugyan meg, hanem jobbra-balra kanyargott és végre a kocsival együtt lebukott az utszéli árokba. A kocsi nagyot reccsent és úgy oda ékeződött, hogy »Villám« nem bírta odább ragadni: tehát lihegve, reszketve állt meg.

Hát akik a kocsiban ültek?

Kétségbe esett sikoltás hangzott, aztán többszörös zuhanás. A nagy rázkódástól mind a hárman kibuktak a kocsiból; az ijedős néni azonban azt hitte, hogy legalább is szörnyet halt; de mikor aztán föltápáskodtak és megtapogatták magukat, kitünt, hogy aránylag nagyon szerencsésen menekültek; holmi kis ütődésen kívül egyiköknek sem esett baja. Hanem a néninek persze ez is elég volt és nagyon boszusan mondá:

— Szörnyiség! ... Hogy is gondolhatott apád olyat, hogy rád bizza a hájtást? ... Ha tudtam volna ... inkább nem is jöttem volna!

Aladár persze szörnyen röstelte a dolgot.

— Csupa véletlen, kedves nénikém ... Kocsizásnál megesik az efféle ... megpróbálom ... talán nem esett nagy baja a kocsinak. Kihuzza »Villám« az utra és mindjárt odább mehetünk.

De ebből semmi sem lett. A kocsi úgy fordult félre, hogy Aladár mozdítani sem bírta; egyik tengelye el is tört. Póli néni azonban meg sem várta, míg Aladár mind ezt fölfedezte.

— Én föl nem ülök többé erre a kocsira . . . nem akarom a nyakamat szegni. Inkább gyalog megyek odább.

— De nénikém, még messze vagyunk . . . gyalog eltart egy óráig is. Inkább én futok hát haza segítségért.

Ezzel meg Anikó nem értett egyet.

— Hát mi itt maradjunk magunk az uton? Még ránk támad valami rabló! kiáltá ijedten.

— Nem járnak itt rablók, szolt Aladár. De hát jól van . . . szétnézek . . . talán látok embert, akit megkérhetünk, hogy hirt vigyen apámnak.

Onnan, ahol álldogáltak, nem látott senkit; fölment tehát a dombra, aminek meg is volt a haszna. Először is megtalálta a kalapját, aztán megpillantotta a szomszéd birtokost, aki lóháton járt a vetés közt. Aladár integetett és kiáltozott s néhány percz múlva a fiatal lovas ott termett a baleset helyén. Persze mindjárt megértette, mi történt.

— Szívesen segíték, kedves öcsém, mondá. Csak azt mondd meg, hogyan? (Lásd a képet a 373. lapon.)

— Legjobb volna, ha apámnak hirt adna, hogy másik kocsit küldjön.

— Jól van. Itt lesz a kocsi nem sokára.

Elvágtatott és valóban nem nagy idő telt bele, már megérkezett az öreg János a nagy kocsival. Nem szolt a vén kocsis semmit, de olyan furesa pillantásokat vetett Aladár urfira, hogy Aladár szinte bele vörösödött.

Haza értek szerencsésen. Nem egészen olyan módon, az igaz, ahogy Aladár tervezte. Sőt kénytelen volt észre venni, hogy Anikó majdnem gunyosan mosolyog, mikor otthon elbeszéltek a balesetet. Szerencsére az jött segítségére, akit legkevésbé várt: édes apja.

— Oda se neki! Nem történt senkinek komoly baja. Megesett már rajtam is, hogy fölfordultam a kocsival, mikor magam hajtottam a lovakat; nem akarom tehát nagyon is keményen elítélni Aladárt. Remélem, hogy ez a kis baleset csak okulására fog szolgálni s ezentul óvatosabb lesz.

Érezte azonban Aladár, hogy csorba esett a tekintélyén, ki kell köszörülni. Meg is jött rá az alkalom mindjárt másnap délután, mikor Anikóval kísétált a Balaton partjára. Ott volt a vitorlás hajó, beültette a leánykát.

— Hajókázzunk egy kicsit. Nagyon jó szél leng. Te fogsz kormányozni . . . nagyon egyszerű . . . nézd . . . ha így fordítod a kormányt, akkor jobbra fordul a hajó . . . így meg balra . . . Én majd a vitorlát igazgatom.

— De . . . de . . . nem lesz majd valami bajunk? aggódott Anikó.

— Ne félj semmit . . . A kocsizásra gondolsz, tudom . . . No, a hajóba nincs ló befogva, hogy elragadjon.

A hajó elmozdult a partról és gyorsan lebbent ki a nagy vizre. (Lásd a képet a czimlapon.) Aladár ügyesen igazgatta a vitorlát s Anikó nagy örömet talált a hajókázásban.

— Igazán nagyon kellemes! mondogatá.

Mert sokszor kellemes valaminek a kezdete, de a vége . . . az nem mindig. Anikónak is kár volt előre örvendezni.

(Folytatása következik.)

INGERKEDÉS.

*N*I, Cziezuska, mi van itt?
 Kis egérke mozog itt ...
 Itt mozog a fű alatt,
 Hol ki-, hol meg beszalad.
 Ne kiméld az irháját!

*Fogd meg hát,
 Itt az egér farkinczája —
 Kapj utána!
 Nem is kicsi egér az,
 A Pannika ujja az!*

B Ü V É S Z E T.

(Képpel a 377. lapon.)

Eczet vagy olaj? Szép nyári napon kirándulást rendezett a társaság, hogy az erdőben ebédeljen. Mindenkinek jutott czipelni való kosár, csomag s persze a nehezebb holmi a férfiaknak. Volt köztük egy jó kedvű gimnazista is. Ennek két üveget

adtak. Az egyikben eczet volt, a másikban olaj a salátához.

— De aztán jól vigyázz, el ne törd valamelyiket, mert akkor vége a jó salátának!

— Nem lesz hiba!

De a víg kópé mindjárt csinyre gondolt.

— Megálljatok, majd megréfállak! Elég, ha egy üveget czipelek.

24. Szám.
 Mik
 lomb-s
 sor a s
 —
 ártatla
 —
 olaj. E
 —
 tam, r

hurgya
 a kópé
 —
 méltózi
 eczetet
 én ma
 Óvat
 földön
 fölford
 lefelé.
 kozott.

Mikor aztán künn az erdőben a nagy fa lomb-sátora alatt ebédelgettek, rákerült a sor a salátára is, és kéri az eczetet, olajat.

— Tessék, itt az üveg, szólta az ifju ártatlan képpel.

— Ez csak az egyik; vagy eczet, vagy olaj. Hát a másik?

— A másik? Azt biz' én otthon hagy-
tam, mert rösteltem két üveget czipelni.

De azért itt van az eczet is, az olaj is, mert össze töltöttem ebbe az egy üvegbe.

Altalános volt a boszankodás. Vége a jó salátának! Mert mi hasznát vehetnék annak a keveréknek? Kiki maga izlése szerint tölt eczetet-olajat a salátájára: egyiknek sok olaj kell, a másiknak kevés; egyik nagyon eczetesen szereti, a másik gyöngén. Meg is mondták az ifjúnak, hogy hebe-

BÜVÉSZET. *Eczet vagy olaj?*

hurgya tétével elrontotta az ebédet. Ámde a kópé ártatlan képpel szólta:

— Elrontottam? Ugyan miért? Csak méltóztassék parancsolni: mindenki annyi eczetet, olajat kap, amennyit kíván. Majd én magam töltöm.

Óvatosan fölemelte a már jó ideje ott a földön állott üveget és lassan, rázás nélkül, fölfordította, hogy az üveg szája legyen lefelé. Egy-két pillanatig várt és tréfálkozott.

— Először eczetet méltóztatnak parancsolni, ugy-e? Rögtön szolgállok, a legtisztább eczettel szolgállok, mindenkinek annyival, amennyit parancsol, egy csöppecskével sem többel.

És kihuzván a dugót, ime: tiszta eczetet tölt az üvegből, mindenkinek annyit, amennyit kíván.

— Most olajat parancsolnak, ugy-e? Azzal is szolgállok. A legtisztább olajjal, akár csöppenként megolvashatják.

Lassan vissza fordítja az üveget, hogy a szája fölfelé legyen és... tiszta olajat tölt belőle.

Most már persze nevetnek és mindenkinek eszébe jut, hogy voltaképen semmi boszorkányság sincs a dologban. Az olaj nagyon sokkal könnyebb az eczetnél, az üvegben tehát mindig a felső réteget fogja alkotni, külön válva az eczettől, mely nem marad meg az olajban, hanem alája süllyed szintén egy tömegbe. Az üveg rendes állásában tehát az eczet van a fenéken, az olaj pedig az üveg szájánál; de ha fölfordítjuk az üveget, az eczet süllyed az üvegnek lefelé tartott szájához. Csak pár pillanat szükséges hozzá, hogy a két folyadék külön-külön rétegbe gyűljön.

A vig diák e csínyét ismerve, megtréfálhatjuk pajtásainkat. Egy kis üvegbe

eczetet, olajat töltünk és azt mondjuk, hogy pajtásaink döntsék el, mi van az üvegben? Kettőnek-háromnak a tenyerébe (vagy akár csésze aljába) eczetet eresztünk, lefelé tartván az üveg száját; másik kettőnek-háromnak olajat töltünk a fölfelé tartott üvegből.

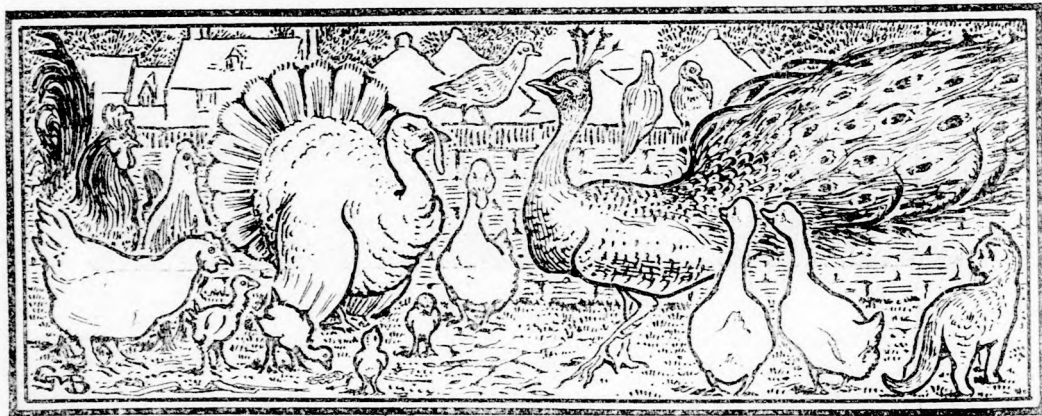
— Tessék eldönteni, mi van az üvegben?

Az egyik rész erősen fogja állítani, hogy eczet, a másik, hogy olaj és mind-egyik be is bizonyítja a maga igazát. És alkalmasint nem fogja egyik sem érteni, hogyan lehetséges ugyanegy üvegből tetzés szerint kétféle folyadékot tölteni.

— Hja biz' az titok, mert ez büvös palaczk. Forgó bácsi küldte ajándékba.

KÉNYES, A GÖGÖS PÁVA.

— FÉLRE az utamból! Örüljete, hogy megbámulhattok!

Kevélyen magasra emelt fejjel kiáltá ezt Kényes, a páva, amint gyönyörű tollazatát szétterjesztve, végig sétált az udvaron.

Bámulatni akarta magát. Bámultak is mind, akik ott együtt voltak: tyuk, liba, kacska; sőt még a cicza is.

— Jaj, de gyönyörű! Jaj, de nagyszerű! Milyen szegények vagyunk hozzá képest mi többiek! mondogaták.

Csak a pulyka-kakas bosszankodott és irigykedett.

— No bizony! Nekem is szép farktollam van, meg én is szét tudom terjeszteni legyezővé. Ide nézzetek!

De biz' őt nem bámulták s Kényes megvetőleg mondá:

— Ó te szegény! Még az az ostoba liba sem bámul meg. Engemet pedig még az emberek is gyönyörködve néznek. Nem csak néznek, hanem örömkben annyi jóval tartanak, hogy alig győzöm enni.

Ment is mindjárt a tornász elé, ahol vendégek voltak. Csakugyan gyönyörködve nézték és mindenféle jó csemegét dobtak neki. A többi szárnyas sováron pislantgatott oda, egyik-másik közelebb is merészkedett, hogy talán jut neki is egy jó falat. De Kényes kevélyen feléje vágott a csőrével.

— Pusztulj innen! Nem illet rész a szépség jutalmából.

És napról napra kevélyebb lett, alig állt szóba a baromfi-udvar többi lakosaival és ha tette, nem volt benne köszönet, mert gőgös szavával folyvást csak sértette őket. Bámulni bámulták, de nem szerették; csak-hogy Kényes csöppet sem törődött vele.

— Bánom is én, ha nem szeretnek! Csak bámuljanak és irigyeljenek!

Lassanként elmúlt a nyár, hűvös szellő kezdett lengedezni s egy napon különösen erős szél sivitott az erdő felől, száraz levelet sodorva magával. Egy ilyen falevél a kerítésre esett és mintha ült volna rajta valaki. Aranyos bogárkának látszott, de aligha tündérke nem volt, mert így szólt:

— Állj elő, Kényes, gyönyörüsége az udvarnak! Felruháztalak szépséggel, hogy első légy itt minden tollasok közt. Remélem, megháláltad azzal, hogy jót tettél, örömet szerezteél azoknak, kik szépségben nem versenyezhetnek veled.

Kényes nem felelt, inkább megzavarodva fordította el a fejét.

— No, talán nagyon is szerény vagy, nem akarsz tetteiddel dicselkedni? folytató a rejtélyes hang. De vannak itt sokan, majd beszélnek helyetted, elmondják jószágodat.

Nem szólt biz' ott senki egy kukkot sem. Mert senki sem emlékezett rá, hogy Kényestől akár csak egy jó szót is kapott volna valaha.

— Így vagyunk!? szólt a tündérke. Látom, nem voltál érdemes a kitüntetésre, mely részedül jutott. Legyen hát neked érdemed szerint!

Más nap, harmad nap és azután minden nap növekedő rémülettel látta Kényes, hogy nem bámulják, hanem mind inkább nevetik. Nem is csoda. Pompás tollai egymás után kihullottak és mire az ősz beállt, a gőgös Kényes olyan volt, mintha megkoppasztották volna. Siralom és nevetség volt őt látni.

Mérgelődve, szegyenkezve bujt el házikójába s egész télen alig bujt elő. Szántabánta viselkedését és megfogadta, hogy ha még vissza nyerne szépségét, jósággal és nyájassággal halálna meg.

Talán mert ilyen szép szándékkal töltötte a telet, hát tavaszra csakugyan újra kinőtt gyönyörű tollazata. De megtartja-e fogadalmát? Nem tudom, nem is igen hiszem. Pedig ha meg nem tartja, őszre ismét utóléri a büntetés.

SZÁMREJTVÉNY.

— 17 betüből álló 2 szó. —

- 6, 3, 12, 1, 13, — ezt cselekszi a nyári napsugár,
11, 17, 14, 15, — álmos teszi, ha nyugvóra száll;
5, 8, 16, 9, — ez meg, ha jó, tanul, remény-
nyel tele van;
10, 7, 4, 2, — tél idején szoktunk elmulatni
vele;
1—17, — hogy ha rágondolunk, örömmel
eltelünk,
mivelhogy meglátni igen nagy a
kedvünk.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka kőnye.”

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta
Hoffmann Ferencz. Negyedik javított kiadás,
tizenny eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

A RÓZSA-KIRALYNŐ.

— Virág-mese, két képpel. —

RÓZSA-NYILÁS idején volt, a kellemes június havában. A nagy kertben izgatottan suttogott a sok rózsátő, mind tele bimbóval, félig és egészen kinyílt rózsával.

— Ki lesz e nyáron a mi királynőnk?

Ez volt az a nagy kérdés, amelyen most a fejöket törték, egymás felé hajladozva, egymásnak a bimbóit, virágait fürkészőleg vizsgálgatva. Mindegyik reménykedett, hogy talán őt éri a dicsőség, rajta akad meg a virágok tündéreinek a szeme. Mert épp most röpködtek ezek körül és sorra megszemléltek minden rózsátőt, minden egyes virágot, hogy igazságosan válasszassák ki a legislegszebbiket, aki méltó rá, hogy megtegyék királynőnek mind a többi fölébe.

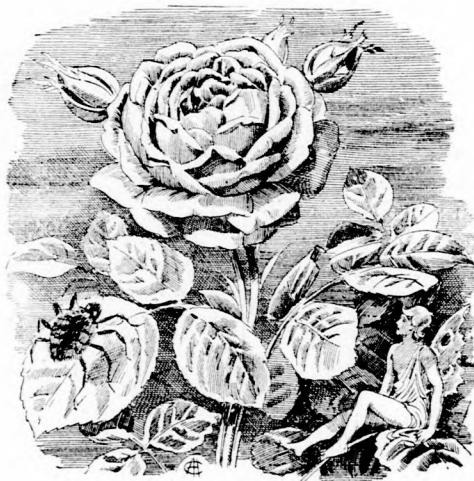
Nehéz volt a választás, mert szebbnél szebb rózsátőmerek pompázott a kertben; de a tündérek nem fáradtak bele a szemlébe, össze-hasonlításba is végre meg is találták a leg is legszebb rózsát, mely oly gyönyörű, oly illatos volt, hogy maguk a tündérek is elragadtatva nézték.

— Nagy idő óta nem nyílt ilyen tökéletes szépségű rózsátő ebben a kertben. Ezen

a nyáron ez lesz a királynő. Holnap hirdetjük ki a választást és megkoronázzuk a szépséges királynőt.

De már előre hirteljesen terjedt a tündérek választásának és mindjárt kitünt, hogy a választás igazságos. Mert a hány büszke szép rózsátő csak volt a kertben, mind készséggel bele nyugodott.

— Csakugyan . . . az az egy még nálamnál is szebb. Már így nem bánom, hogy nem engemet választottak.

. . . HALLGATÓZOTT. (Lásd a 381. lapon.)

És mindannyian buzgón készültek, hogy mentül nagyobb pompával üljék meg a koronázás napját. Ahol csak fésző bimbó volt, mind kinyílni próbálkozott, hogy helyet kapjon a rózsák illatos gyülekezetében. Vigság és boldogság uralkodott az egész rózsátő kertben.

Mégis volt azonban *egy* rózsátő és

ezen *egy* szép rózsátő-szál, mely nem osztozott a vidámságban; inkább mogorván és irigyen bámult maga elé. És a rózsátő elkeseredetten dörmögé:

— Tavaly én voltam a rózsátő-királynő. Miért mellőztek ez idén? Csak olyan szép, csak olyan illatos rózsátő termettem most is, mint tavaly . . . igazságtalanságot követtek el rajtam. Nem fogok az új királynőnek hódolni . . . soha, soha! Én különb vagyok! Ó! Ez borzasztó! És nincs módja,

hogy gyűlölt versenytársam diadalát megakadályozzam!

— Dehogyan nincs! felelt rá valaki.

Az irigy rózsá-tő megrezsent. Jól ismerte ezt a hangot. A rózsák gonosz ellenségének, a virág-pusztító manó-fajzatnak egyik tagja volt, aki most nagy pók képében mászott föl az irigy rózsá-tőre. És hízélgőleg szólt tovább:

— Ne reszkess, no! Tudom, ti rózsák nem szerettek minket, mindjárt segítségül hívjátok a tündéreteket ellenünk. Pedig nincs igazatok, mert mi is szeretünk ám titeket s én most épp azért jöttem, hogy kívánságodat teljesítem.

A szomszéd rózsá-tőnek az egyik ága egészen közel volt, azon egyik jó tündérke szendergett; de most a beszédre fölbredt és hallgatózott (Lásd a képet a 380. lapon.) Mindjárt tudta, hogy itt valami gonoszság

készül és vitéz kis tündérke létére szeretett volna rögtön rárohanni az ellenségre; de semmiféle fegyver sem volt nála, a mérges pók agyon harapta volna. Hát be köllött érnie azzal, hogy legalább megtudja, miféle gonosz ármányon törí az ellenségök a fejét. Bizony meg is borzadt, mikor megtudta. Mert a boszut lihegő rózsá-tő, még kissé gyanakodva ugyan, így szólt a pókhoz:

— Ugyan mi módon teljesíthetnéd te a

kívánságomat? Nem változtathatod meg a tündérek ítéletét, hogy az a gyűlölt vetélytársam ne legyen rózsá- királynő.

— Bizd csak rám! Hiába választották meg, mégsem lesz királynő, ha megteszed, amit kívánok,

— Mit kívánsz?

— Azt, hogy hajlékot kapjak nálad. Régi vágyam, hogy ilyen szép rózsá-tő legyen a lakásom. Tehát alkudjunk meg. Van egy hatalmas rokonom, aki hernyó képében jár-

kel. Ezt fölvezetem a kiválasztott rózsá- királynőhöz s reggelre úgy szét fogja rágni, hogy minden virága, bimbaja lehull, rá sem néz többé senki, nem hogy királynő lehetne. Ennek fejében pedig te befogadsz engem ide magadhoz.

A boszu-vágy egészen megzavarta az irigy rózsá-tőt. Nem is gondolkozott, hanem ráállt az alkura.

— Jól van. Áll az alku. Mindenre ráálllok, csak csuffá tehessem a vetély-társamat.

A pók elsielt, de nem sokára vissza tért.

— Rendben vagyunk. Hernyó bátyám már kapaszkodik fölfelé, mindjárt hozzá lát a rózsá szétrágásához. Most már én meg a többi pók atyámfiái berendezkedünk itt nálad.

A jó tündérke aggódva hallotta ezt. Mit tegyen? Ertesíthetné többi tündér-társait,

— PUSZTULJ INNEN! (Lásd a 382. lapon.)

de addig a gonosz hernyó megöli a remek rózsát. Rögtön kell segíteni.

— Kiállok egymagam, bármi legyen is a vége! Nem engedhetem, hogy rózsza-királynőnk elpusztuljon.

Gyorsan fölkeresett egy tövis-bokrot és fegyverül hegyes, erős tövist kért tőle. A bokor szívesen adott. Így fölfegyverkezve sietett a rózsza-királynő védelmére. Épp idején érkezett oda, mert a pusztító hernyó már följutott a rózsához és bele akart harapni.

— Pusztulj innen, gonosz! kiáltott rá a vitéz tündérke. (Lásd a képet a 381. lapon.)

De a hatalmas hernyó daczosan egyenesedett föl:

— Te pusztulj az utamból, mert agyonmarlak! mondá.

Elkeseredett viadal következett s a megriadt rózsza-királynő reszketve várta, hova fog a rettentő párbaj eldőlni. Attól függött az ő sorsa. Sokáig kétséges volt a diadal, a dühös hernyó-szörnyeteg több ízben veszedelmesen megharapta a tündérkét; de ez vitézül harczolt tovább és végre keresztül döfte tövis-dárdáját a hernyón, úgy, hogy az életteleuül bukott le a földre.

A rózsza-királynő meg volt mentve s másnap reggel a tündérkéék és a virágok, megtudván a történeteket, csak még nagyobb örömmel tartották meg a koronázást.

Az irigy rózsatő nyögve, sóhajtva látta ezt. De nem csak az irigység miatt sóhajtozott. Szörnyen betegnek is érezte magát. Ezt pedig látta a kertész is, aki reggel a rózsákat vizsgálgatta.

— Ez a rózsatő egészen elpókosodott. Még megrontja a többit is.

Fogta a kését, kivágta a rózsatőt és pókostul, mindenestül elégette.

A rózsza-királynő pedig boldogan virágzott sokáig.

A HIU SÁRKÁNY.

— Apró mese. —

NEM afféle veszedelmes, tűz-okádó, ember-pusztító mesebeli sárkány volt ez, hanem ártatlan, bár igen czifra papirosból való, hosszú papiros farkkal és az orrához kötött igen-igen hosszú madzaggal.

Most épp ott pihent a fal tövében, ahova kis gazdája, Lenczike támasztotta. Az eresz alól egy öreg veréb kíváncsian bámulta.

— De fura jószág! Láttam, mikor röpi . . . mégis azt hiszem, nem tud a maga erejéből röpi.

— Micsoda? Hogy nem tudok? pattant föl a sárkány. Jobban mint te! Nem is érdemes, hogy szóba álljak ilyen hitvány verébbel.

— No, no! Csak ne oly hetykén! Szerény kis veréb vagyok, az igaz, de akkor és úgy röpi, amint nekem tetszik. Téged pedig madzagon vezetnek és akár tetszik neked, akár nem, vissza huznak a földre, Alkalmasint nem is tudnál vezetés nélkül röpi.

— Nevetséges! Az igaz, hogy fogva tartanak. Ez az én nagy bajom. De szabaduljak csak el egyszer, majd megmutatom, mit tudok. Magasabbra szállok, mint a sas! És oda röpi, ahova akarok.

Csakugyan, ez volt az ő régi titkos kívánsága. És ezen a napon be is teljesedett. Délután Lenczike így szólt:

— Nagyon jó szél fuj, ma pompásan fog a sárkányom röpi, kiviszem a mezőre.

Szél urfi csakugyan nagyon vígan füttyörészett, és alig, hogy megpillantotta a sárkányt, már meg is kapta és egyre magasabbra emelte. De mikor aztán a madzag nem eresztette tovább, hát egy helyben köllött maradnia. Fölsóhajtott:

— De kár! Ugy-é, kedves Szél barátom, röppülhetnek még magasabbra is?

— Miért ne? felelé a könnyelmű szél.

— És ha a gazdám nem tartana fogva, akkor még jobban röppülhetnek, ugy-e?

— Nagyon természetes.

— Jaj, csak elszabadulhatnak!

— Ha csak azt kívánod, megsegíthetlek.

És Szél urfi hirtelen nagyon erősen megkapta a sárkányt, úgy, hogy kirántotta a madzag végét ott lenn a kis fiu kezéből. Sirt Lenczike, hogy elszabadult a sárkánya; de annál jobban örült a sárkány.

— Most már megmutatom, hogy röppül a sárkány. Amonnan a ház tetejéről néznek a verebek . . . no, hadd bámuljanak!

Csakugyan, most még magasabbra röppent föl. Aztán ide-oda kavargott, nem éppen olyan irányban ugyan, amerre magakarta, hanem mindig a merre Szél urfi-nak tetszett. No, de az mindegy. Aki onnan a földről látják, nem tudják, hogy nem a maga jószántából röppül most erre, majd amarra.

— Szegény hitvány veréb föl sem bír emelkedni ilyen magasra. Képzelem, hogy bámul.

De épp amint ezt mondta, kissé megijedt.

— Vigyázz, kedves Szél barátom . . . térjünk kissé oldalvást, mert így most egyenesen neki megyünk a torony keresztjének.

De Szél urfi ezzel nem törődött s egyszerűen csak nagyot repedt a sárkány papiros teste. Végig hasadt és oda akadt a kereszt egyik ágára.

— Jaj, jaj! Szél barátom ne hagyj itt! Világ csufja leszek!

— No, hát jőjj odább! szólt Szél urfi. Lefújta a kereszttről és vitte volna odább, csakhogy, végig levén hasadva, már nem foghatta fel a szelet, hanem bukfenchezve, hánykódva bukott lefelé.

— Jaj, ó jaj! Szél barátom, segíts hát! Jaj, mi lesz belőlem? Te szabadítottál ki és most baj érhet.

— Bánom is én! Magad kívántad, felelt a könnyelmű szél és odább nyargalt.

A repedt sárkány pedig egyre gyorsabban bukott lefelé és végre egy nagy pocsolóába zuhant, ahol rövid idő alatt teljesen szétázott és elpusztult. Az öreg veréb épp ott röpködött és szánakozva mondá:

— Lásd, cifra sárkány, lásd! Nem akartad beérni vele, hogy vezetés mellett röppülj, pedig többre nem volt képességed. Hát a magad ereje és tudománya ide juttatott a pocsolóába.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 22-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Árpád a honfoglaló.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Évike, Malatinszky Zoltán, Moesz Ilonka, Bencsik Mariska, Kövesi Rudi, Haydin Pista, Kovács D. (csak betegség esetén fogadom el a czeruzás írást; a nevedet pedig jövőre egészen ird ki, mert különben nem fogom figyelembe vehetni. *F. b.*), Fidler Jolánka (hiányosan), Scheer Anna, Engel Jóska, Bódy Ödön, Fáy Endre és Árpád (hiányosan), Kresz Ferencz, Géza és Károly, Gajári Erzsé és István, Papp-Szász Tamás, Horváth Yerta (nem nagy munka lett volna a rojtos levélpapiros szélét lenyírni. Ugy-e bár, kirojtosodott mancsattával nem távoznál hazulról? *F. b.*), Hacker Ervin, Fáy Erzsébet, Asbóth Iluska és Pista, Rosenfeld testvérek, Gerecze Egon, Hamp Vilma és Elza, Kohn Piri, Szent-Ivány Carla, Havas Margit, Engel Jolán és Rózi, Dózsa Magda, Brüll Albert, Gombos Ernő (hiányosan), Angermayer Béla, Mérey Ágosta, Balassa Aladár (Győző öcséd félelme alaptalan; nem kívánok szép írást, mert a szép írás nem mindenkinek sajátja; csak rendes, tiszta levelet kívánok, ez pedig mindenkitől kitelik; csak a ki ez ellen vét, az kerül a »Rovás«-ba. *F. b.*), Nagy Mariska, Bónyi Ríza, Fleischmann testvérek, Heszke Irmus, Jakab Piroška, Patterson Margit és Orsolya, Molnár Ferike, Fuchs Pál, Weldin Oszkár és Sándor (hiányosan), Saláth Ilona, Weltner Dezső, Borsai Mariette, Przybilla Jenő, Szájbely Erzsike (hiányosan), Körmendy Matild, Kreibik Sándor, Trettina Irma és Béla, Lányi Viola, Mela és Tiva Stiegler Lajos (hiányosan), Kléber Elemér (hiányosan), Freund Imike, Krivány Laci és Dénes, Sárty Andor, Ásványi Ilonka, Eisltzer Margit, Molnár Katicza, Muhoray Margit, Klein Jolán, Erzsé és Jenő, ifj. Münnich Aurél (hiányosan), Zádor György, Mauthner Ilike és Imre, Scharff Ilonka, Éder Olga, Barhó Pista, Thinágl Gusztí, Tolnai Jenő, Salamon Ernő, Szelke Hajnalka és Józsi, Farkas Mariska, Ilonka és Laci, Hollaky

Ferike, Kraicsovics Ottó és Sándor, Bayer Domokos, Schoenberg Irén (hiányosan), Jekelfalussy Gizike (hiányosan), Fuchs József, ifj. Ladányi László, Dénes Zsófia, Herzfeld Paula és Elli (a megfejtéshez csatolt megjegyzések egyrészt hasonlít egy kicsit a dicsekvéshez, másrészt éppen nem alapos, amiről meggyőződhetek, ha épp ezt a névsort olvassátok végig: sokan nem találták a rejtvényt olyan könnyűnek és csak hiányos megfejtést küldtek; hát még a kiké annyira téves volt, hogy legjobb akarattal sem vehettem figyelembe! Mert nem mindenkinek van gyakorlottsága a rejtvények megfejtésében; nekem pedig ezekre is figyelemmel köll lennem. Arról szó sem lehet, hogy »szégyen« volna, ha valaki nem tudna valamely rejtvényt megfejteni. *F. b.*), Róna Mariska, Hauer Ilus, Mándy Béla, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Weisz Miklós, Mihalik Ilonka, Vancsó Anna, Plazer Edith, Keörtvélyessy Zoltán, Schwimmer Berta, Bruck Juliska, Záborszky Mariska és Dezső, Toldi Piroska, Lám Nelli és Miczi, Irinyi Szabolcs és Csaba, Lipták Irénke, Domán Arthur, Csizék Ilona, Herczeg Ilonka és Albert, Büttner Irmus, Steiner Boriska (hiányosan), Lányi Rózika, Dessewffy Sárka és Ilonka, Steinhübel Ödön, Jakab Lajos, Lázár Vilma, ifj. Knobloch Józsika, Gallatz Margit és Paula, Frankl testvérek (hiányosan), Neoschil Antal, Máj Kata, Platzner Vilma és Ella, ifj. Bécsy Lajos, Weisz Erzsike, ifj. Boróczy Lajos, Bónis Berta, Kálmán Mariska, Kócs Berta, Hauser Hermína, Piller Géza (hiányosan), Takách Ilonka, Botka Andor, Szibenliszt Ida, ifj. Büttel Janesika, Streisinger Gyurika, Groedel Lajos, Ertl Mari, Granitz Manó és Ödön, Vértes Margit és Tivadar, Teőke István és Gyuri, Graefl Paula és Mártha, Juhász János, Krámer Sándor, Somogyi Margit és Jolán, Payr Hugó, Bogyay Ernő, Zinner Erzsike, Bornemisza Kálmán, Francke Janka, Szerdahelyi Iluska, Salzberger Aranka és Nándor, Schreyer Imre, Tóth Alice (csinos írásu, gondos levélkédek külön örömmre szolgált; a többi a szerencse dolga. *F. b.*), Grünhut Lucy és Elza, Pék József (hiányosan), Hirschler Géza, Frosch Ella, Ordódy Irén és László, Danielisz Jenő, Gaál Ilonka és Ödön, Jánosi Anna (persze hogy lesz pályázat! *F. b.*), Freund Károly, Reichardt Béla és Simoncsics Vilmos (hiányosan), Sier Friczi, Bolyó Pálma és Károly, Przybilla Jenő, Alexy Elza, Fizély Etel (hiányosan), Kreibik Sándor, Nékám István és Ervin, Graner Stefike, Márta és Hilda, Schöpf Szerafina.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertesek lettek *Kresz Ferencz, Géza és Károly, Budapesten*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Rüsztig Zsigmond, az új Robinson«*, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« L. köt. 21-ik számában közzölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kálmán Mariska, Kubinyi Dárius, Seethal Elma és Elza, Vértes Margit és Tivadar, ifj. Boróczy Lajos, Máj Kata, Krámer Sándor, Somogyi Margit és Jolán, Bogyay Ernő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„A bölcs kalifa.“ A tanulságos napkeleti mese jobb kidolgozásra volna méltó. De a beküldője, úgy látszik, gyermek-sorban van még; s ilyenül jobbat nem követelhetek. — **Fuchs József.** Tarka leveleden jól mulattam. — **ifj. Ladányi László.** Abból a francia könyvecskéből egy fordítás elég. Különben ez a második nekem tárgyánál fogva sem tetszik, mert nem szeretem rabságban látni a madarat. Örültem is a végének, mely leírja, hogy szabadult el a kis kanári. Magyarositva azonban ügyesen van a munkácska. — **Thinágl Gusztí.** Ha megfelel annak a mértéknek, melyet a »*Kis Lap*«-nál alkalmazok, örömet közlöm. — **Schoenberg Irén.** Mint a m. sz. ezen rovatának legelejéből láthatad: csak tudomásul vehetném, de nem közölhetem. — **Farkas testv.** Veletek örvendek. — **Chovanek Imre.** Ugy gondolom, táncztanítási könyv csakugyan van; de már azt nem hiszem, hogy külön utmutatás nélkül megtanulhass táncolni belőle. — **Gallatz testv.** Hát a kiállítás megtekintésére nem jöttök fel? Ha a lap rendetlenül jár, e végett a *kiadó-hivatalhoz* s ne én hozzám forduljatok, aki csak *szerkesztem* a »*K. L.*«-ot. — **Irinyi testv.** Bizony nem sok időtöket foglalta volna el. Kár, hogy nem láttalak. — **Alexy Elza.** Kedves kis betegem, gyorsan ugorjál talpra s jöjj fel Budapestre. A nóta pedig arra int: »Ne szomorkodj, légy vig; nem lesz az mindég így!« — **Hajnóczy Pista.** A ballon captifon (a lekötött léghajón) biztos utazás esik. De csak 200 méternyi magasba emelkedik. Hanem hát innen is gyönyörű kép tárul eléd. — **Hauer Ilus, Lám Nelli és Miczi.** Besoroztam. — **ifj. Boróczy Lajos.** Örvendek a szép eredménynek. — **Domán Arthur.** Ugy rémlik, hogy betürejtvényedet elfogadtam. — **Herczeg Ilonka és Albert.** Ügyes. Meg is fog jelenni. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

A rendetlen írásu, gyűrött, pecsétes és rojtos levelek annyira megszapordtak ismét, hogy, a jobb siker reményében, néhányat ijesztésül halálra kell itélnem. *K. M., G. M., P. H., és L. I.* küldeményei annyira vétenek a levélírás tartozó csinossága és tisztasága ellen, hogy soraikat figyelembe nem vehetem, bár mindannyian helyes megfejtésekkel versenyeznek a kitűzött jutalom-nyereményért. *F. b.*